tijding. Vanmiddag belde ik haar op, om eens hier te komen — en — ze is geweest. Daardoor weet ik nu alles!"

Ze hield even op en keek Fred aan, of hij misschien wat zou zeggen, maar met de diepbruine oogen, groot-open, als tot een vraag naar haar opgericht, bleef Fred zwijgen.

„Het was toch om mij," vervolgde ze. „Winnie zei van niet. Ze beweerde dat ze jouw karakter nu pas had leeren kennen, maar ik begreep, dat jij mij als de oorzaak moest beschouwen en — toen wilde ik voor je doen wat ik kon. En 'k heb haar duidelijk gemaakt hoe het juist je trouw, liefde voor je moeder was, die, machtiger en inniger dan bij de anderen, het je onmogelijk maakte mij te erkennen. Dat je niet van natúre hard of wreed was, maar de strijd dien je zoo heel alleen in je binnenste uitvechten moest voordat je aan mij kon wennen, je zoo had gemaakt. Want 'k heb je strijd gezien, Fred, en vaak gedacht, als er maar iemand was wien hij z'n diepste denken steeds durfde toevertrouwen, hoeveel minder leed zou het hem brengen. Ik zag ook hoe de anderen je gevoelens trachtten te forceeren, en je daardoor steeds meer verbitterden. En ik zei Winnie, die gemeend had je 'n soort voorwaarde te stellen en gehoopt, zóó een verzoening tusschen jou en mij te bewerken, dat zij een gevaarlijk spel speelde, want dat jij je niet zou laten dwingen. Gelukkig niet! Ik ben de laatste, die dàt graag zou zien. Ik zou liever tot het einde wachten of je uit vrijen wil zou naderen.

Nu, Winnie gaf mij toe, dat het haar in haar hart leed deed je te hebben moeten afwijzen maar — och, je weet Fred, zij zelf heeft geen moeder meer en — mijn hart stond altijd voor haar open — ze zei: het zou een altijddurend getwist blijven tusschen jelui — om mij, en dàt wilde zij nu eenmaal niet. Ze dacht, jij zou je nu wel eens goed bedenken na haar antwoord, en misschien — als je nog 's je aanzoek herhalen zou. . . ."

Mevrouw Henkema keek Fred aan; de starre, teruggetrokken uitdrukking kwam weer in zijn gezicht en haastig ging zij verder: „Ik heb toen gezegd, dat je dat natuurlijk nóóit zou doen, en dat, als zij zich vergist had, het aan háár lag, dat te erkennen. Maar je weet Fred, ze is trotsch, zoogoed als jij, en ze zei, dat was voor háár moeilijker dan voor jou, omdat zij een meisje was — enfin — ze dééd het niet."

In volle belangstelling wendde Fred zijn hoofd naar haar toe, boog zich een weinig voorover en hoopvol straalden zijn oogen toen zijn stiefmoeder verder ging: „Je mocht wèl van haar vergissing, die zij bij je wanhopig besluit al vaag voelde, en die ze zich nu na ons gesprek pas bewust was, weten — maar zij zèlf kon je dat niet zeggen, en toen zijn wij overeengekomen dat ik het jou zou meedeelen. Als je op mijn verzoek nièt komen wilde, hoefde je het ook nooit te weten vond ze. O, jongen, ik was zóó bang dat je 't niet doen zou, maar àls je wèl kwam — welnu — vanavond komt ze hier!"

Fred maakte 'n plotselinge beweging. „Vanàvond?" vroeg hij en 't was het eerste woord dat hij sprak. Schor klonk het.

„Ja — als het naar wensch afliep zou ik haar opbellen straks — en dan kwam zij. Denk er aan Fred, dan niet weer gaan praten over alles wat geweest is. Als er nu weer 'n woordenwisseling begint, is misschien alles voor goed uit. Zet je vàst in je hoofd, dat zij, je wéét het nu — je liefheeft, diep en innig, méér dan zij zelf weet, spreek alleen over de blijde toekomst, alle twisten en misverstanden uit het verleden zijn al weggepraat vanmiddag."

Nu zweeg ze stil, alsof ze alles had gezegd, en de hand op zijn schouder leggende, vroeg ze, alsof er niets bijzonders was gebeurd: „Wil je thee?"

KARDINAAL GOTTI,
die een dezer dagen te Rome overleden is.

Strak starend naar het tafelkleedpatroon knikte Fred stom van ja, en hij sprak nòg niet, toen zij even later van de theetafel kwam en hem zijn kopje overreikte.

Hij kòn niet, voelde zijn keel zwellen van aandoening, tot stikkens toe. Een paar maal deed hij den mond open als om iets te zeggen, maar geen woord kon hij er uit brengen.

Dàt was de vrouw nu, die hij had veracht en gehaat — beleedigd telkens weer. Zij had voor hem gedaan, wat zijn beste vriend niet zou hebben bedacht, en hoe had ze gesproken over hem, die haar zooveel had doen lijden.

Het was Fred als een wonder, te hooren hoe zijn strijd, zijn verlangen, niet ongezien was gebleven door haar, die hij een vreemde noemde. En als een opmerking van buiten af schoot hem plotseling de gedachte door 't hoofd, dat zijn eigen moeder, die zóózeer hem had liefgehad, nooit blijk had gegeven hem zoo te begrijpen als dèze vrouw.

Hij keek haar aan. Verwondering kwam in zijn warm-bruine oogen, nu niet meer haat-glinsterend, en om toch ièts te doen nu, greep hij naar zijn kopje, maar hij moest het weer neerzetten, zoo beefden zijn vingers.

Zij zag zijn ontroering, begreep de vraag in zijn oogen.

„Hoe ik dit alles zoo zag? En waarom ik dit voor jou doen kon? Ik zal je vertellen Fred, wat je vader je eens heeft willen zeggen; maar jelui beider drift en trots vaagden telkens de mildere stemming weg.

Ik heb je vader héél vroeger, lang gekend. Ik was zestien en hij tien jaar ouder, toen na een kort engagement hij trouwde. Kind als ik was, had ik mij nooit rekenschap gegeven van m'n gevoelens, maar. . . . och je wéét Fred, hoe diep en innig het al zijn kan op dien leeftijd. — Ik was heel ongelukkig en werd ziek, en toen — toen hoorde hij er van, sprak er over met je moeder, en ze hadden meelijden met het kind.

Toen ik beter was, ben ik heengetrokken maar — vergeten probeerde ik tevergeefs en nóóit heb ik me later aan een ander kunnen geven. — Toen nu eindelijk na zooveel jaren je vader weer alleen was, is hij tenslotte bij mij gekomen en . . . ." even stokte haar stem, „het was een làat geluk voor me Fred, maar tòch een geluk. Dankbaar nam ik aan wat hij bood en vol blijde hoop en moed aanvaardde ik de taak die het meebracht. Je vader vertelde me van jou, maar het kon me niet afschrikken. Ik voelde mijn hart zwellen van liefde en ik zei, m'n goede wil zàl overwinnen.

Van allen leek jij het meest op je vader, in aard èn in uiterlijk. Als ik jou zag Fred, dacht ik vaak aan mijn jongen tijd — aan je vàder en, dan hield ik van je, òndanks alles.

Eenmaal, toen je vader het eischte als zijn recht, heb ik hem verteld, wàt mij hinderde, en hoe het me leed deed. Ik vroeg hem, jou er niet over te spreken, maar hij is zoo goed, je wéét Fred, hij kàn niet zien lijden en hij wilde er zoo zachtzinnig mogelijk een eind aan maken, nam zich eerlijk voor, alles van je te verdragen zonder boos te worden, àls je maar beloven wilde, anders tegen mij te worden. Maar het ging niet tusschen jelui — en jij ging.

Het is nà dien tijd niet meer vroolijk geweest hier in huis. Stil gaat ieder zijn gang. Je vader verwijt zichzelf zijn strengheid. Mien verveelt zich en ik — och Fred — soms wenschte ik naar je toe te gaan en te vragen: „is er dan nièts dat ik doen kan, om het goed te maken, wat ik onwetend tegen jou heb misdaan toen ik hier kwam", en zich vooroverbuigend en hem in de oogen ziende, vroeg ze hartelijk, smeekend: „Fred, jongen, zul je me dan nóóit kunnen verdragen?"

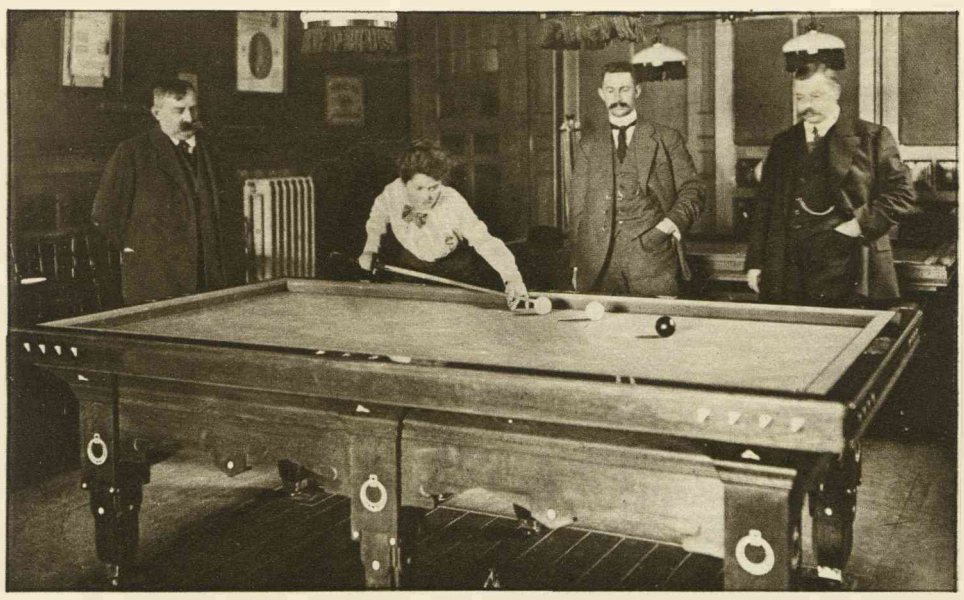
Toen, trots-gebroken, viel hij plotseling voor haar op de knieën en met de armen in haar schoot, het hoofd erover gebogen terwijl zijn hart hem het woord in den mond gaf, dat zij het liefst hoorde, en waarin al zijn verborgen, ongestilde verlangen trilde, riep hij uit:

„Moeder, moeder, vergeef uw jongen."

ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND.

Zaterdag 18 Maart hield de groep Nederland van het Algemeen Nederlandsch Verbond onder leiding van den voorzitter, den heer Dr. H. Kievit de Jonge, in het gebouw „de Vereeniging" te Deventer een algemeene vergadering, die druk bezocht was. — Wij brengen hierboven een foto van een groep der aanwezigen. (*V.F.B.*)

UIT DE BILJARTWERELD.

Verleden week speelde Mejuffrouw Schrier uit Zeeland in café „De Jong" te Groningen een drietal partijen biljart tegen amateurs. Er was voor dezen interessanten wedstrijd, waarin Mejuffrouw Schrier winster bleef, heel wat belangstelling.

HAAGSCHE ATHLETENCLUB „KRACHT DOOR OEFENING."

Bovengenoemde vereeniging vierde onlangs haar 12½-jarig bestaan. Zij telt onder haar leden verscheidene kampioenen. Op de laatst gehouden Districts-wedstrijden wist zij van de 28 prijzen er 21 te winnen, waaronder 4 kampioensprijzen en 5 eerste prijzen, sprekende cijfers dus voor de capaciteiten dezer vereeniging. Thans beoefent zij worstelen, gewichtheffen, boksen en sandowtrekken, en dat zij ook daarmee veel succes heeft, bewees de in hotel „De Jong" te 's-Gravenhage gehouden demonstratie-avond. (*foto Hijmans.*)

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.